

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **T. H. D.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, adresa pro doručování: Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2007, čj. OAM-10-323/LE-BE01-BE07-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2007, čj. 48 Az 26/2007 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Stěžovatelka žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila, Nejvyšší správní soud se proto mohl otázkou přijatelnosti její kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití hledisek nastíněných např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 (č. 933/2006 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

K námitkám stěžovatelky, že nesouhlasí s výkladem krajského soudu, podle něž její případ nelze podřadit pod odůvodněný strach z pronásledování pro příslušnost k určité sociální skupině [§ 12 písm. b) zákona o azylu], přičemž jako sociální skupinu, jejíž se cítí být příslušnicí, uvedla skupinu mladých žen, a že žalovaný ani krajský soud dostatečně nehodnotili otázku nebezpečí ze strany obchodníků s lidmi, před kterými státní orgány v zemi původu nejsou schopny poskytnout efektivní ochranu, Nejvyšší správní soud připomíná, že obdobnými otázkami se již zabýval v řadě svých rozhodnutí (srov. např. rozsudky ze dne 19. 5. 2004, čj. 5 Azs 63/2004 - 60, č. 364/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 3. 2004, čj. 6 Azs 41/2004 - 67, ze dne 25. 11. 2003, čj. 2 Azs 40/2003 - 45, ze dne 27. 6. 2005, čj. 4 Azs 395/2004 - 68, ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 7/2004 - 37, a ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 - 48, dostupné na www.nssoud.cz).

Námítla-li stěžovatelka, že žalovaný ve správním řízení porušil § 3 správního řádu, je třeba uvést, že obsahem žaloby bylo obecně namítnuté pochybení žalovaného ve vztahu k § 3 správního řádu, krajský soud se pak touto námitkou v míře odpovídající její obecnosti vypořádal. Rozvedla-li stěžovatelka skutečnosti vztahující se k tomuto bodu teprve v kasační stížnosti, jedná se o skutečnosti, které stěžovatelka uplatnila teprve po vydání napadeného rozhodnutí a k nimž Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatelka krajskému soudu vytkla, že dostatečně nezkoumal rozhodnutí žalovaného ve vztahu k neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatelka v žalobě ve vztahu k § 14 zákona o azylu nic nenámítla, proto nemůže krajskému soudu úspěšně vytýkat, že se touto otázkou nezabýval (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Konečně námitka pochybení žalovaného, resp. krajského soudu, spočívající v nedostatečném posouzení a odůvodnění konstatování o neexistenci překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, je zcela irelevantní vzhledem k tomu, že žalovaný o věci rozhodoval podle zákona o azylu ve znění zákona č. 165/2006 Sb., tedy poté, co byl institut překážek vycestování ze zákona vypuštěn (a nahrazen institutem doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu). Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že s nedostatečností důvodů pro udělení doplňkové ochrany se žalovaný a k žalobní námitce i krajský soud vypořádali dostatečně.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nepřijatelnou (§ 104a s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu